

1. DARY 13. SOBOTY

2. ZBÓR ROMSKI W LEGNICY

Lekcja 13 — 24 września

JAK MAMY CZEKAĆ?

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Mt 24,35-25,46; 2 P 3,1-18; Jk 2,14-26; J 4,35-38; 1 Kor 3,6-8; Ap 21,1-4.

TEKST PAMIĘCIOWY: „W gorliwości nie ustawając, płomienni duchem, Panu służcie, w nadziei radośni, w ucisku cierpliwi, w modlitwie wytrwali; wspierajcie świętych w potrzebach, okazujcie gościnność” (Rz 12,11-13).

Przez kilka lat poprzedzających trzęsienie ziemi w San Francisco w 1906 roku zbory adwentystów dnia siódmego w miastach San Francisco i Oakland w Kalifornii były bardzo aktywne. Wyznawcy byli zaangażowani w odwiedzanie chorych i samotnych. Znajdowali rodziny dla sierot i pracę dla bezrobotnych. Opiekowali się chorymi i nauczali *Biblii* od domu do domu. Kolportowali chrześcijańską literaturę i udzielali lekcji zdrowego stylu życia. Zbory prowadziły szkołę dla dzieci w suterenie domu modlitwy przy ul. Laguna. Prowadzono także hotel robotniczy i misję medyczną. Adwentyści otworzyli sklep ze zdrową żywnością i wegetariańską restaurację. Wynajęli też statek misyjny w miejscowym porcie, a pastorzy od czasu do czasu organizowali spotkania w dużych salach miejskich.

Ellen G. White nazwała te dwa zbory dwoma *ulami* i była pod wrażeniem ich pracy¹. Są one mocnymi przykładami tego, co powinniśmy i możemy czynić obecnie, czekając na powtórne przyjście Jezusa. Nasz Pan przychodzi powtórnie — to wiemy. Ważne pytanie dla nas to: Co czynimy, czekając?

Od odpowiedzi na to pytanie zależy przeznaczenie dusz.

¹ Zob. Ellen G. White, w: *Advent Review and Sabbath Herald*, 5 VII 1900.

Uczniowie podziwiali wspaniałą scenę, gdy promienie słońca oświecały świątynię. Jezus, pragnąc zwrócić ich uwagę na realia czekające Kościół chrześcijański w najbliższej przyszłości i czasach końca, w nieco tajemniczy sposób dał im próbkę tej rzeczywistości, mówiąc:

— „Czy nie widzicie tego wszystkiego? Zaprawdę powiadam wam, nie zostanie tutaj kamień na kamieniu, który by nie został rozwalony” (Mt 24,2).

Zaskoczeni tymi słowami uczniowie poprosili Go:

— „Powiedz nam, kiedy się to stanie i jaki będzie znak twego przyjścia i końca świata” (Mt 24,3).

W Mt 24,4-31 Jezus wyjaśnia im, czego mogą się spodziewać w świecie przed Jego powtórным przyjściem.

Wskazując znaki czasu, Jezus ostrzega ich:

— „Ale to jeszcze nie koniec” (Mt 24,6).

I dodaje:

— „Ale to wszystko dopiero początek boleści” (Mt 24,8).

Bezpośrednia odpowiedź na prośbę uczniów pojawia się w Mt 24,14:

— „I będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom, i wtedy nadejdzie koniec” (Mt 24,14).

W tych 35 pierwszych wersetach 24. rozdziału *Ewangelii Mateusza* Jezus motywuje nas do poważnego potraktowania znaków, ale mówi nam także, *jak mamy czekać na koniec świata* (zob. Mt 24,3). Innymi słowy, nie siedzimy beczynnie i nie czekamy na Jego przyjście tak, jak czeka się na autobus, siedząc na przystanku. Przeciwnie, mamy bardzo dużo do zrobienia, gdy czekamy na powtórne przyjście Pana.

Przeczytaj Mt 24,36-25,46. Każda z tych przypowieści mówi o tym, co lud Boży powinien czynić, oczekując na powtórne przyjście Jezusa. Podsumuj sens tego, co Pan mówi nam w tych przypowieściach. Powinniśmy zadać sobie pytanie — każdy z osobna i jako Kościół:

— W jakim stopniu stosujemy pouczenia Pana dane nam w każdej z tych przypowieści?

Jezus zaczyna mówić swoim uczniom o tym, jak Jego wyznawcy będą czekać na Jego przyjście. W tym czasie uczniowie Jezusa zawsze będą gotowi. Będą okazywać miłość, troskę i szacunek sobie nawzajem. Będą czujni, przygotowani i odpowiedzialni za swój duchowy stan. Będą pomnażać środki dane im przez Boga, inwestować talenty i pieniądze w dzieło Boże, szanować prawdziwy charakter miłującego Boga i troszczyć się o *najmniejszych*.

Przeczytaj 3. rozdział 2 Listu Piotra. Podsumuj naukę zawartą w tym rozdziale dotyczącą ożywienia i reformacji. Jak te wersety pasują do tematu, który studiujemy w tym kwartale?

Bóg pragnie, „aby wszyscy przyszli do upamiętania” (2 P 3,9). Choć nie możemy wykonać dzieła Ducha Świętego i nakłonić ludzi do skruchy, to jednak zostaliśmy powołani, by docierać do nich z przesłaniem zbawienia, które gdy zostanie przyjęte, będzie prowadzić do skruchy.

My także jako członkowie Kościoła powinniśmy zachowywać postawę skruchy. Skrucha jest częścią procesu ożywienia i reformacji. Ożywienie oznacza powrót do życia, odnowienie, odrodzenie. Reformacja oznacza ponowne ukształtowanie, uformowanie na nowo — nowe stworzenie (zob. 2 Kor 5,17). „Odrodzenie prawdziwej pobożności wśród nas jest największą i najpilniejszą ze wszystkich naszych potrzeb. Dążenie do tego powinno być naszym pierwszym zadaniem”¹.

Fragmenty *Biblii* odpowiadające na pytanie: *Jak powinniśmy czekać?*, omówione we wczorajszej części lekcji, ilustrują stan będący wynikiem ożywienia i reformacji. Na przykład 10 panien potrzebowało ożywienia, przebudzenia ze snu (zob. Mt 25,1-13). Głupie panny potrzebowały większego działania Ducha Świętego w ich życiu. Gdy korzemy się przed Bogiem, to umieramy dla egoizmu, modlimy się niesamolubnie, studiujemy *Pismo Święte* oraz z miłością dzielimy się z innymi Słowem i czynami miłości, zwiększając naszą podatność na napełnienie Duchem Świętym podczas późnego deszczu. Jednak możliwe jest studiowanie *Biblii* godzinami i pozostawanie egoistą. Możemy się modlić o ożywienie i późny deszcz, a jednocześnie myśleć egoistycznie tylko o sobie. *Ożywienie zawsze prowadzi do niesamolubnej troski o bliźnich*. Gdy zostaniemy napełnieni Duchem Świętym, zostaniemy też zreformowani i staniemy się pełnymi zapału uczniami Jezusa skoncentrowanymi na misji i służbie.

Potrzebujemy ożywienia i reformacji w naszych modlitwach, studium *Biblii* i gdy skupiamy się na proszeniu o wylanie Ducha Świętego w obfitości późnego deszczu. Jednak jako Kościół potrzebujemy także ożywienia i reformacji w naszych postawach i działaniach wobec *najmniejszych*. Wszystko to było przedmiotem naszego studium w mijającym kwartale.

Jak możemy się ustrzec obojętności wobec powtórnego przyjścia Jezusa? Jak z upływem lat możemy zawsze zachować świadomość rychłego powtórnego przyjścia Pana?

¹ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, tłum. Joanna Sztuka, Warszawa 2009, t. I, s. 119.

Przeczytaj Jk 2,14-26. W jaki sposób wersety te wyrażają, kim jesteśmy i po co tu jesteśmy?

W niedzielnej części lekcji wspomnieliśmy, że uczniowie zwrócili uwagę Jezusa na piękno budowli świątynnych. Jezus natomiast zwrócił ich uwagę na stan Kościoła i jego misji w kończącym się świecie. Fakt jest taki, iż Kościół istnieje dla misji, a nie odwrotnie.

Misją Kościoła — jak wyrażono to w *Working Policy of the General Conference of Seventh-day Adventists* — jest „pozyskiwać uczniów spośród wszystkich narodów, głosząc wieczną ewangelię [ewangelię o królestwie (zob. Mt 24,14)] w kontekście trójjanielskiego poselstwa z Ap 14,6-12, prowadząc ich do przyjęcia Jezusa jako osobistego Zbawiciela i zjednoczenia z Jego Kościołem ostatecznym, ucząc ich służyć Mu jako Panu oraz przygotowując ich na Jego rychłe powtórne przyjście”¹. Wygłaszanie kazań, nauczanie i leczenie są sugerowanymi metodami realizacji misji. Pod nagłówkiem *Healing (Leczenie)* czytamy w *Working Policy of the General Conference of Seventh-day Adventists*: „Potwierdzając biblijne zasady zdrowego stylu życia całego człowieka, uważamy zachowanie zdrowia i leczenie chorych za priorytet, a przez naszą służbę dla ubogich i uciskanych współdziałamy ze Stwórcą w Jego miłosiernym dziele odrodzenia”².

Studium biblijne w tym kwartale zaczęliśmy od tego, że Jezus pragnie odnowić swój obraz w ludzkości i daje nam moc jako swoim wyznawcom, byśmy byli narzędziami całościowego odrodzenia w naszych społecznościach. „Świat potrzebuje dzisiaj również tego, czego potrzebował 19 wieków temu: objawienia Jezusa Chrystusa. Reforma jest konieczna, a jedynie przez łaskę Chrystusa może się dokonać odnowa fizyczna, umysłowa i duchowa”³.

Po wysłuchaniu wykładów prezentujących służbę Jezusa jako wzorzec oraz misję Jego Kościoła w czasie końca pewien wierzący powiedział:

— W naszej części świata nie jesteśmy zbyt otwarci na nowe pomysły i nowe sposoby działania. Jednak to, co usłyszeliśmy w tym tygodniu o podążaniu za metodą służby Jezusa, właściwie nie jest nowe. Jest to odwieczna metoda. My tylko o niej zapomnieliśmy.

Wiara bez uczynków jest martwa. Jak odkryłeś to, że wiara i uczynki są ze sobą ściśle powiązane? W jaki sposób uczynki zwiększają twoją wiarę?

¹ *Working Policy of the General Conference of Seventh-day Adventists*, Waszyngton—Hagerstown 2012, s. 29.

² Tamże.

³ Ellen G. White, *Śladami Wielkiego Lekarza*, Warszawa 2009, wyd. VI, s. 94.

W swojej nauce o Królestwie Bożym Jezus posługiwał się słownictwem zaczerpniętym z rolnictwa, jak wspomnieliśmy o tym w lekcji 5. Jak zauważyliśmy, uprawa roślin to nie zdarzenie, ale *proces*! Jest to regularnie powtarzany cykl składający się z różnych etapów i różnych prac z udziałem różnych osób w różnym czasie. Musimy być otwarci na kierownictwo Ducha Świętego i opatrzościowe działania Boga w kwestii tego, jak możemy zostać użyty przez Pana w procesie przygotowywania gleby, siewu i zbioru plonów.

Przeczytaj J 4,35-38. Jakiego rodzaju wyobrażenia są tu użyte i jakie jest przesłanie dla nas w kwestii tego, jak powinniśmy pracować dla bliźnich?

Faktem jest, że nie znamy ludzkich serc. Nie wiemy, jak Duch Święty działa w życiu ludzi. Możemy patrzeć na różne osoby i myśleć, że mają przed sobą długą drogę, zanim będą gotowe do duchowego zbioru, podczas gdy w rzeczywistości potrzebują tylko kogoś, kto wezwie ich, by oddali serce Jezusowi. To czy się walka o serce i umysł każdego człowieka, a Bóg wzywa nas, byśmy pomagali ludziom Go wybrać.

Przeczytaj 1 Kor 3,6-8. Jakie przesłanie dla nas jest zawarte w tych wersetach w kontekście ewangelizacji?

Na swój sposób Paweł mówi tu to samo, co Jezus powiedział w poprzednim przykładzie. Dzieło ewangelizacji jest jak praca rolnika. Nie wszyscy wykonujemy to samo zadanie, ale praca każdego z nas jest ważną częścią procesu docierania do ludzi i pozyskiwania ich dla Jezusa. A choć Bóg posługuje się nami na różne sposoby, ostatecznie to On prowadzi ludzi do nawrócenia.

Jak możemy się nauczyć wdzięczności i pokory w takiej roli, jaką Bóg powierzył nam w procesie służenia bliźnim? Dlaczego jest to prawdziwy przywilej?

XIX-wieczny angielski pisarz Karol Dickens napisał powieść zatytułowaną *Opowiadanie o dwóch miastach*. Te 2 miasta to Londyn i Paryż. W pewnym sensie *Biblia* także jest opowiadaniem o dwóch miastach. W tym przypadku te 2 miasta to Babilon i Jerozolima.

W Ap 14,8; 18,1-24 apostoł Jan opisuje Babilon. Stał się on siedliskiem demonów i złych duchów. Sprawił, że wszystkie narody dopuszczają się duchowego cudzołóstwa. Jego upadek został ogłoszony głośno i dobitnie. To miasto, symbol zła, odstępstwa i buntu przeciwko Bogu, pewnego dnia zostanie pokonane i zniszczone.

Przeczytaj Ap 21,1-4. Czyż różni się Nowe Jeruzalem od Babilonu?

Drugie miasto to Święte Miasto, Nowe Jeruzalem, opisane w 21. i 22. rozdziale *Apokalipsy Jana*. To miasto będzie miejscem zamieszkania tych, którzy wybrali Oblubienicę, a odrzucili egoizm i duchowe wszeteczeństwo szatana i jego naśladowców. Dzięki łasce Bożej odkupieni byli posłuszni przykazaniom Bożym i odzwierciedlali wiarę Jezusa (zob. Ap 14,12). Ich wytrwałość oraz gorliwość w pełnieniu służby Jezusa dały im przedsmak Królestwa Niebios na ziemi. Zostali oni zbawieni przez wiarę w Jezusa, a jedynie Jego sprawiedliwość uczyniła ich godnymi nieba. Ich troska o *najmniejszych* (zob. Mt 25,40) była zewnętrznym wyrazem tej zbawczej wiary.

Przez krew Baranka (zob. 5. rozdział *Apokalipsy Jana*) rola Kościoła w miłosierdnym odrodzeniu zmieniła się w radosne świętowanie (zob. Ap 5,13-14). W tym szczęśliwym Świętym Mieście Bóg „otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły” (Ap 21,4). Prawdziwy pokój został przywrócony. Nastąpiło pełne odnowienie podobieństwa do Boga — umysłowe, duchowe i fizyczne. Wielki bój skończył się, a „od najmniejszego atomu do największego ciała we wszechświecie wszystkie żywe istoty i martwe rzeczy głoszą w swej niezmałonej piękności i pełnej radości:

— Bóg jest miłością”¹.

Przeczytaj Ap 22,21. W jaki sposób werset ten, ostatni w *Biblii*, wyraża sedno tego, w co wierzymy?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2015, wyd. XVII, s. 415.

DO DALSZEGO STUDIUM

Jezus powiedział nam, jakie będą znaki końca przed Jego powtórным przyjściem. Nie są one przyjemne. Wojny, wieści o wojnach, zarazy itd. Jeśli ludzie często używają wymówki zła, aby odrzucać Boga, to z pewnością teraz mają mnóstwo wymówek, a będą ich mieli coraz więcej w miarę zbliżania się końca tego świata. Tak więc coraz ważniejsze dla ludu Bożego jest to, by ci, którzy uważają się za wyznawców Chrystusa, odzwierciedlali Jego charakter wobec świata i pomagali ludziom lepiej poznać, jaki jest Bóg. „Jeśli ukorzymy się przed Bogiem, będziemy uprzejmi i grzeczni, wrażliwi i litościwi, nastąpi 100 nawróceń ku prawdzie tam, gdzie teraz jest jedno”¹. To proste i jednocześnie mocne stwierdzenie dotyczące ewangelizacji i niesienia pomocy potrzebującym ludziom. Gdy czekamy na powtórne przyjście Jezusa, On oczekuje, że członkowie Jego Kościoła będą głosić całą ewangelię i żyć zgodnie z nią, angażować siebie i swoje środki w Jego dzieło, miłować i szanować ludzi oraz troszczyć się o nich oraz otwierać serce i umysł na działanie Ducha Świętego w Jego pełni. To jest świadectwo, jakiego żadne argumenty nie mogą udaremnić.²

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Omówcie w klasie różnicę między życiem w *Babilonie* a życiem w *Jerozolimie*. Jaka jest najważniejsza różnica między tymi dwoma miastami? Czy polega ona na tym, jak wyglądają te miejsca, czy może na tym, jak się w nich żyje?

2. Wielkie pytanie dla chrześcijan brzmi następująco:

— Czy uczynki odgrywają jakąś rolę w chrześcijańskiej wierze?

Oczywiście odgrywają. Powinniśmy jednak raczej zapytać:

— Skoro uczynki nas nie zbawiają, to jaka jest ich rola w chrześcijańskiej wierze?

Jak odpowiemy na to pytanie, zwłaszcza w kontekście ewangelizacji i służby dla bliźnich w potrzebie?

3. Jak czekamy na powtórne przyjście Jezusa? Co czynimy, by wyrazić realność naszej wiary w Jego powtórne przyjście? Dlaczego powinniśmy żyć inaczej niż ci, którzy nie wierzą w powtórne przyjście Jezusa?

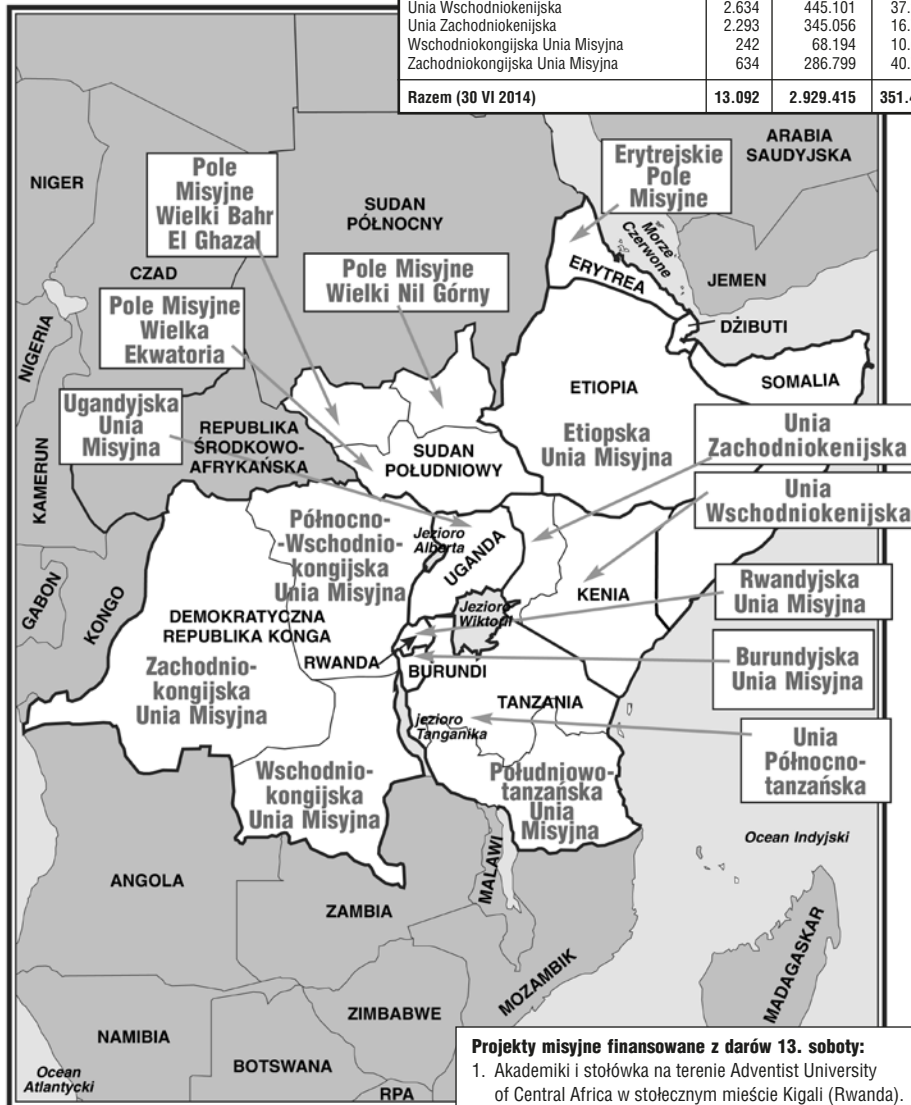
¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View—Omaha 1948, t. IX, s. 189.

² Przeczytaj Mt 5,16; Kol 3,17; Hbr 13,15-16; rozdział *Na Górze Oliwnej* oraz *Najmniejszy z braci moinch*, w: Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 569-583.

PROJEKTY MISYJNE

WYDZIAŁ WSCHODNIO-CENTRALNOAFRYKAŃSKI KOŚCIOŁA ADWENTYSTÓW DNIA SIÓDMEGO

Nazwa jednostki organizacyjnej Kościoła	Liczba zborów	Liczba ochrzczonych wyznawców	Liczba ludności
Burundyjska Unia Misyjna	357	101.844	10.483.000
Erytrejskie Pole Misyjne	3	526	6.536.000
Etiopska Unia Misyjna	891	157.823	96.819.000
Północno-Wschodniokongijska Unia Misyjna	1.014	157.379	20.396.462
Pole Misyjne Wielka Ekwatoria	28	10.231	4.730.817
Pole Misyjne Wielki Bahr El Ghazal	12	4.680	3.815.175
Pole Misyjne Wielki Nil Górny	17	7.369	3.193.008
Południowotanzańska Unia Misyjna	612	104.348	22.231.566
Rwandyjska Unia Misyjna	1.681	625.510	11.080.000
Ugandyjska Unia Misyjna	894	278.250	38.845.000
Unia Północnotanzańska	1.780	336.305	28.525.434
Unia Wschodniokenijska	2.634	445.101	37.233.236
Unia Zachodniokenijska	2.293	345.056	16.782.764
Wschodniokongijska Unia Misyjna	242	68.194	10.020.314
Zachodniokongijska Unia Misyjna	634	286.799	40.750.224
Razem (30 VI 2014)	13.092	2.929.415	351.442.000

Projekty misyjne finansowane z darów 13. soboty:

1. Akademii i stołówka na terenie Adventist University of Central Africa w stołecznym mieście Kigali (Rwanda).
2. Schronisko dla dzieci przy centralnym zborze w stołecznym mieście Dżubie (Sudan Południowy).